

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **B. L.**, zast. Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou, se sídlem Příčná 327/1, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019, č. j. OAM-256/ZA-ZA12-ZA22-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 10. 2020, č. j. 29 Az 12/2019 - 32,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 10. 2020, č. j. 29 Az 12/2019 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Karin Poncza Hadwigerové **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. OAM-256/ZA-ZA12-ZA22-2019, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákonavč. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 6. 10. 2020, č. j. 29 Az 12/2019 - 32, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že v posuzovaném případě nebyla žalobkyně ve vlasti pronásledována podle § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nemá odůvodněný strach z pronásledování podle písm. b) téhož ustanovení. Žalobkyni současně nemohl být udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu či doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b téhož zákona, jelikož žádosti o mezinárodní ochranu jejího

adoptivního syna žalovaný taktéž nevyhověl. Podle krajského soudu se dále žalovaný na str. 4 - 5 odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval individuální situací žalobkyně i jejím zdravotním stavem ve vztahu k případnému udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ve shodě s žalovaným konstatoval, že žalobkyně neoznačila žádné zdravotní potíže, jež by nemohly být účinně léčeny v Gruzii. Žalobkyně se naopak v zemi původu léčila volně dostupnými léky, má zde zdravotní pojištění a zdravotní péče jí byla poskytnuta zdarma. Vzhledem k relevantní judikatuře Evropského soudu pro lidská práva se tak v případě žalobkyně nejedná o nelidské a ponižující zacházení.

[4] Krajský soud dále uvedl, že žalobkyně sama při pohovoru k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany za jediný důvod této žádosti označila snahu zůstat v České republice se synem, o něhož chtěla pečovat po lékařském zákroku, přičemž zároveň konstatovala, že se chce později do vlasti vrátit. Krajský soud proto uzavřel, že žalobkyni v případě jejího návratu do Gruzie nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný si současně obstaral dostatek relevantních informací o zemi původu žalobkyně, jež jsou součástí správního spisu a s nimiž ostatně žalobkyni řádně seznámil. Krajský soud doplnil, že Gruzie je s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie od 20. 4. 2019 zařazena podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu mezi bezpečné země původu, přičemž žalovaný se i přes tuto skutečnost meritorně zabýval žádostí žalobkyně z hlediska všech důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Závěrem zdůraznil, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost.

[6] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatelka namítla, že skutkový stav, z něhož žalovaný při posuzování věci vycházel, neodpovídá skutečností, jež stěžovatelka uvedla jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. Zároveň správní orgán zjištěný skutkový stav absurdně konfrontuje s obecnými fakty, na nichž však žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla založena.

[7] Podle další stížnostní námitky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť z něj nevyplývá, na základě jakých listin dospěl ke svému závěru a zda některým z nich provedl důkaz.

[8] V posuzované věci je podle stěžovatelky také zřejmé, že nebyla v řízení před krajským soudem zastoupena advokátem, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Z pohovoru provedeného dne 19. 3. 2019 zároveň vyplynulo, že stěžovatelka neovládá český jazyk. Pokud tedy krajský soud nepřibral tlumočnicka z gruzínského jazyka, lze pochybovat o naplnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.

[9] Stěžovatelka dále konstatovala, že v době podání žaloby pobývala v Integračním azylovém středisku Předlice, okres Ústí nad Labem, přičemž podle § 32 odst. 3 zákona o azylu byl k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu byla v den podání žaloby hlášena k pobytu.

[10] Stěžovatelka rovněž namítla, že situace na jižním Kavkazu není dlouhodobě bezpečná, byť je Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie vedena jako bezpečná země původu. V ní však

pokračování

dále existuje nebezpečí negativních důsledků hrozících konfliktů s Ruskem. Podle zprávy organizace Freedom House je současně Gruzie hodnocena 63 ze 100 bodů, a je tak považována jen za částečně svobodnou zemi. Stěžovatelka zdůraznila, že Gruzie byla mezi bezpečné země původu zařazena až od 20. 4. 2019.

[11] Ve vztahu k adoptivnímu synu stěžovatelka uvedla, že se jedná o jejího synovce, jemuž ve 13 letech zemřeli rodiče a o něhož se společně s manželem stará jako o vlastního syna. Dále namítla, že je v České republice léčena pro trvající zdravotní obtíže, jež dokládá lékařskými zprávami. V Gruzii přitom zcela absentuje zdravotnictví hrazené z veřejných rozpočtů, a nemajetné osoby tak nemají zajištěn přístup k odborné péči. Podle informací České rozvojové agentury má současně Gruzie nízkou kvalitu a nedostatečnou dostupnost zdravotních a sociálních služeb a potýká se i s dalšími problémy. Uvedenými námitkami se však krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nezabýval.

[12] Žalovaný ani krajský soud se podle stěžovatelky řádně nevyřídali ani s dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v posuzovaném případě neuvedla žádný důvod relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, nýbrž pouze vyjádřila přání zůstat v České republice za účelem péče o syna po lékařském zákroku. Pokud však chce stěžovatelka realizovat rodinný život společně s jejím synem, může tak činit i ve své vlasti. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka až v kasační stížnosti uvedla nové argumenty ohledně bezpečnostní situace v Gruzii, ačkoli tak mohla učinit již v řízení o mezinárodní ochraně. Současně její námitka, že se jí ve vlasti nedostane adekvátní odborné lékařské péče, neodpovídá předchozímu poskytnutí bezplatné zdravotní péče její osobě v Gruzii, když déletrvající léčbu nepodstoupila pouze z důvodu spočívajícího na její straně. Ve vztahu k dalším námitkám stěžovatelky žalovaný uvedl, že se jedná pouze o vyjádření nesouhlasu se závěry učiněnými ve správním a žalobním řízení bez jakékoli konkretizace. Závěrem žalovaný zdůraznil, že řádně posoudil všechny skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti či její odmítnutí pro nepřijatelnost.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;

- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, kdy Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, v důsledku čehož se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. V dané věci totiž bylo z níže uvedených důvodů žalobní řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[17] Za této situace se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností kasační stížnosti a napadený rozsudek v souladu s ustanoveními § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu a z hlediska důvodů, které v ní byly uplatněny. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[20] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[21] Podle stěžovatelky skutkový stav, z něhož žalovaný při posuzování věci vycházel a který hodnotil s obecnými fakty, neodpovídá důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu. Tato kasační námitka nebyla blíže rozvedena, nicméně s ohledem na podobně formulovanou žalobní námitku je zřejmé, že podle stěžovatelky žalovaný nesprávně identifikoval důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, jímž nebyla snaha o legalizaci pobytu, nýbrž zdravotní stav žadatelky a její úmysl léčit se v České republice. Zdravotními obtížemi stěžovatelky se však žalovaný zabýval na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí, přičemž vysvětlil, proč je nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, na což již správně poukázal krajský soud v napadeném rozsudku.

[22] Žalovaný ani krajský soud se nemuseli vypořádat s dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky podle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť tato skutečnost nebyla v řízení o udělení mezinárodní ochrany relevantní. Přitom však dostatečně objasnili, proč stěžovatelka nespĺňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13

pokračování

zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b téhož zákona.

[23] Krajský soud dále v odstavci 11 napadeného rozsudku uvedl, jaké informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii jsou součástí správního spisu. Na základě těchto listin pak učinil závěr o nemožnosti udělení některé z forem mezinárodní ochrany stěžovatelce. Krajský soud přitom vycházel jen z obsahu správního spisu, a proto jeho postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Napadenému rozsudku tak nelze vytýkat, že z něho nevyplývá, na základě jakých listin byly učiněny příslušné závěry a kterými z nich byly provedeny důkazy. Námitka stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tak nemůže obstát.

[24] Stěžovatelka v žalobě proti rozhodnutí žalovaného uvedla jako místo svého pobytu Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí. Na této adrese byla ke dni podání žaloby hlášena k pobytu, jak vyplývá z výpisu z databáze žalovaného, který si krajský soud opatřil. V dané věci byl proto podle § 32 odst. 3 zákona o azylu k řízení o žalobě místně příslušný Krajský soud v Hradci Králové, v jehož obvodu byla v den jejího podání stěžovatelka hlášena k pobytu. Z ničeho tak nevyplývá, že stěžovatelka byla v rozhodné době přihlášena k pobytu v Integrovaném azylovém středisku Předlice, okres Ústí nad Labem, a o její žalobě měl rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem.

[25] Ve všech těchto ohledech řízení o udělení mezinárodní ochrany, navazující žalobní řízení ani v nich vydaná rozhodnutí nebyla zatížena vadami, jež by způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného či rozsudku krajského soudu nebo mohly mít za následek jejich nezákonnost. Proto na základě uvedených kasačních námitek Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[26] V další stížnostní námitce však stěžovatelka s ohledem na její neznalost češtiny a nepřibrání tlumočnicka z gruzínského jazyka zpochybnila splnění podmínek pro rozhodnutí věci krajským soudem bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s..

[27] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 9. 2003, č. j. 5 Azs 5/2003 - 33, publikovaném pod č. 59/2004 Sb. NSS, dospěl k závěru, že cizinka v řízení o azylu musí být o právu vyjádřit se k možnosti rozhodnout o věci samé bez jednání v řízení před krajským soudem poučena v jazyce, jemuž rozumí. V dalším rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, který byl publikován pod č. 686/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že povinnost soudu vyzvat žalobkyni k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, v jazyce, jemuž rozumí, nemusí ani u cizinky vždy nezbytně znamenat nutnost překládat tuto výzvu do jejího mateřského jazyka. Tato povinnost totiž vzniká pouze v případě, kdy soud zjistí, že účastník řízení neovládá jazyk, v němž se vede řízení. Pokud však žalobkyně se soudem komunikovala v českém jazyce, o ustanovení tlumočnicka nepožádala a i ze správního spisu vyplynulo, že česky rozumí, krajský soud nepochybil, pokud jí poučení podle § 51 s. ř. s. zaslal v českém jazyce.

[28] V posuzované věci byla žaloba sepsána v českém jazyce a stěžovatelka v ní nepožádala o tlumočnicka pro účely řízení před krajským soudem. Ten však před zasláním výzvy stěžovatelce ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, obdržel správní spis, z něhož vyplývá, že pro účely řízení o mezinárodní ochraně byla stěžovatelce ustanovena tlumočnice z gruzínského jazyka. Za její přítomnosti byl dne 19. 3. 2019 proveden pohovor se stěžovatelkou v gruzínštině, neboť ta prohlásila, že je schopna se dorozumět jen v tomto

a ruském jazyce. Rovněž seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo na žádost stěžovatelky provedeno dne 13. 6. 2019 v gruzínském jazyce, v němž také byla dne 27. 6. 2019 seznámena s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí.

[29] Za této situace bylo zcela zřejmé, že stěžovatelka neovládá češtinu, a proto měl krajský soud pro účely žalobního řízení ustanovit tlumočnicka z gruzínského jazyka a zaslat mu k překladu poučení podle § 51 s. ř. s., aby se cizinka následně mohla dozvědět o možnosti rozhodnout o žalobě bez nařízení jednání v jazyce, jemuž rozumí. Takto však krajský soud nepostupoval a výzvu k udělení souhlasu k rozhodnutí bez jednání zaslal pouze v českém jazyce stěžovatelce, která navíc nebyla v řízení o žalobě zastoupena. Není přitom rozhodné, že takto sepsaná výzva byla stěžovatelce doručena vyvěšením na úřední desce soudu postupem podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, za použití § 42 odst. 5 s. ř. s., aniž se dostala do její dispozice. Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o věci samé krajským soudem bez nařízení jednání je totiž nejenom řádné doručení výzvy podle § 51 s. ř. s. účastníkům řízení a udělení souhlasu či aspoň nevyjádření nesouhlasu s takovým způsobem projednání žaloby, nýbrž taktéž zachování všech ústavních práv dotčených osob, mezi něž náleží i právo na tlumočnicka v řízení před soudem osobě neovládající český jazyk, které vyplývá z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[30] Je tedy možné shrnout, že krajský soud pochybil, pokud poučení podle § 51 s. ř. s. nezaslal stěžovatelce v gruzínštině a následně rozhodl o žalobě bez nařízení jednání. Tím zatížil žalobní řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V tomto směru je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[31] Za této situace se již Nejvyšší správní soud nemohl k dalším stížnostním námitkám zabývat zákonností napadeného rozsudku a případným naplněním důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude vázán výše uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude ustanoven tlumočnick z gruzínštiny, který přeloží také poučení podle § 51 s. ř. s., pokud krajský soud bude i nadále zamýšlet rozhodnout o žalobě bez nařízení jednání, aby stěžovatelka byla seznámena s možností takového postupu v jazyce, jemuž rozumí.

[33] Krajský soud v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[34] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 4 Azs 363/2020 - 25, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Karin Poncza Hadwigerová. Zástupkyni, která byla stěžovatelce ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátkou za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (první porada s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti) po 3.100 Kč, tedy v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z uvedených dvou úkonů 300 Kč,

pokračování

tj. celkem 600 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6.800 Kč bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu